

Менъ се падна честъта лично да се запозная съ тебе въ манастира св. Бернардъ. Тогава ти си играеше съ други кучета и, когато пожелахъ да те погладя, ти ме отбѣгна като непознатъ.

Азъ обаче отдавна те познавахъ, защото твоята слава бѣше проникнала далечъ отъ границитѣ на твоето отечество. Ако менъ бѣше ме застигнала снѣжната буря, ти щѣше да ме спасишъ.

Най-после ти умрѣ и твоятъ препаратъ се запази въ музея на гр. Бонъ¹⁾. Когато ти бѣше вече остарѣлъ и силитѣ ти те напуснаха и не можеше повече да служишъ на хората, градътъ Бонъ на свои разноски те храни до самата ти смъртъ, нѣщо което ти напълно заслужаваше.

Азъ бихъ желалъ — казва по-нататъкъ Шейтлинъ — всѣки, който посещава бонския музей, низко да ти се поклони, да ти купи картинката съ малкото момченце, покачено върху гърба ти, когато стоишъ до вратата на манастира и звънишъ на камбанката. Тази картинка, завършва Шейтлинъ, трѣбва да се направи известна на децата и ученицитѣ и да имъ се каже: правете това, което върши това човѣколюбиво куче!“

¹⁾ Следъ смъртъта на Бари, кожата била внимателно одрана и напълнена така, че да изглежда като живо куче. По сжщия начинъ въ музеитѣ се запазватъ най-разнообразни животни. Тѣ се наричатъ „препарати“.